

980 38
I. N. J.

DISPUTATIO LOGICA,

Æ A 43

DE ARGUMENTIS
CONSENTANEIS
SECUNDA;

In Regia Academiâ Aboënsi

*ex consensu amplissimæ Fac. Phil. libe-
ralis exercitiij gratia publice Disputati-
oni eruditorumque examini
submissa,*

P R Æ S I D E

M. JACOB. FLACHSENIO,

Metaph. & Log. Prof. Publ. & Ord,
nec non Fac. Phil. h. t. Dec.

R E S P O N D E N T E,

OLAO RINGIO,

*Ad diem 27. Martij Anni Christiani
1706 LXXV.*

Horis antemeridianis in Audito.
Maximo.

A B O Æ,

excusa à PETRO HANSONIO Acad. Typ.

Svenoni Ringg. Fratri charissim

Reverendissimo DOMINO,
DN. JOHANNI GEZELIO, S.S.
Theologiae Doctore celeberrimo, Diocesis
Aboensis Ephoro longe gravissimo, Regiaeque quae
Aboae est Universitatis Pro-Cancellario, Amplis-
simo ac Consistorij Ecclesiastici Praesidi laudatissimo, In
Christo Patri, Mecœnati, Patrono, & Promotori meo
summo, aeterna animi reverentia, submisit suspiciendo.
NEC NON.

Maximè Reverendo, atq; Excellentiss. DOMINO,
DN. ENEVALDO SVENONIO S.S.
Theol. Doctore celeberrimo, Ejusdemque Facultatis in
Regia Aboensium Academia Professore Primario, Eccle-
siarum Civitatis & annexæ Nummenis Pastori gravis-
simo, Mecœnati, Patrono & Promotori meo magno,
quovis honoris & obsequij zelo, perpetim devenerando.
UT ET

Plurimum Reverendis & Clarissimis VIRIS
DN. JACOBO BRENNERO, Cro-
nebyensium Pastori vigilantissimo, & adjacentium Eccle-
siarum Praeposito accuratissimo, Mecœnati & Pro-
motori, singulari observantia colendissimo,
DN. NICOLAO RINGIO, Pastori
NeoCarleburgensium per quam meritissimo, Patro
Promotori & Nutritio meo, ut honoratissimo, sic et
jam à me, omni reverentiae cultu, aetate prosequendo.
DN. ERICO Granberg/ Pastori in Loch-
tå optimè merito, Promotori, Fautori & Benefactori
maximè venerando.

DN. M. JOHANNI CARLANDRO, Ecclesiae
Pyhejockiensis designato Pastori dignissimo, ut quon-
dam praeposito meo fidelissimo, ita nunc Fautori &
promotori plurimum honorando.

DN. M. NICOLAO RINGIO, Regiae Universita-
tis Aboensis Depositori solertissimo Cognato, praepo-
siti & Fautori meo officiosè colendo,

REVERENDISSIME ET AMPLISSIME
DOMINE EPISCOPE.
MAXIME REVERENDE
DOMINE DOCTOR.

Vosq; Plurimum Reverendi, Clarissimi
atq; Doctissimi Domini. Patroni Me-
cœnates, Promotores & Fautores
quovis promptissimo animi studio,
æternùm submissè honorādi, colēdi.

Dlu, animo in diversa versato, quò potissimū
modo, Tibi, Reverendissime Dn. Pater,
ut & Vobis, Mecœnates optimi, animi mei gra-
titudinem, officiaq; declararem mea; ad quæ,
Vestra, beneficia tanta, præter omne meum me-
ritum, ingratīs abundè præstita, me penitus
tenent devinctum; illud tandem, fluctuans e-
legi remediū, ut par pari referre, vel munerī-
bus aureis, argenteisq; ea demereri non valens,
Ego, Vester Servus, Patres & Mecœnates, me-
ritis vestris longè impar munusculum hoc
chartaceum, ad Vestros deponerē pedes, obnixè
& humilimè rogans, auso ut ignoscentes, Pri-
mitiās hasce meas, quas Vestris, inscribere
Nominibus sustineo, sereno vultu, menteq;
accipiatūs candidā; illūq; memet, quos adju-
tos & Promotos velitūs, annumerare dignemi-

ni. Deum omnā gratia, supplex interim
contendo, ut Vos omnes, Patrone, & Promoto-
res maximi (Teq; etiam Patruē, imo Pater
Plurimum Reverende DN. NICOLAE
RINGI, cujus non profectō Patruī, sed verē
Parentis dilectissimi, beneficia in me largitē
collocata, efficiunt, ut Te, tuaq; facta, lauda-
bilia, prius ego sim defessus, laudibus condi-
gnis extollendo, quam Tu laude digna, in
me, meosq; faciendo, quo ipso, mihi, & o-
mnibus bonis alijs, charus, pariterq; vene-
randus existis) in Ecclesia Christiana Emolu-
mentum, Reipublica literaria incremen-
tum, Patriaq; decus ac ornamentum, quam
diutissimē superstites, sospites & incolumes
conservet, ita vovere & precari non desistet
qui est, manetq; donec vivit:

Reverendissimæ T. Dignit.

Vestrarumq; Ampl. Rev. & Clarit.

Devotissimus cultor
&
Cliens.

OLAUS RINGIUS

CAP. VI. SECTIO I. THEOREM. 384
quod in sensu disjuncto cum subiecto reciprocatur, ut necessitas & contingentia in Ente; motus & quies in corp. Nat.

§. 2- Jam quid sit Adjunctum commune facile est intelligere, scilicet quod cum subiecto non reciprocatur, quodq; subiectum contingenter afficit; v. g. albedo in cygno, nigredo in corvo; sic tempus & locus adjuncta communia sunt omnium corporum naturalium.

THESIS VIII.

Adjunctum deniq; est Separabile vel Inseparabile. Adjunctum separabile est quod naturaliter à subiecto revera separari potest; Inseparabile vero, quod separari non potest.

Ἐκθεσις.

§. 1. Ad rectè percipiendam hanc divisionem *Tria* potissimum obiter notanda. 1. *Per separationem non intelligitur separatio quæcunq;, etiam mentalis, quæ alias abstractio dicitur; qua etiam arctissime unita separamus: Sed separatio realis, quæ unum revera actu divellitur ab altero; sive utrumq; unitorum post separationem maneat, ut cum cortex separatur ab arbore: sive alterum intereat, ut cum albedo separatur à pariete.*

Hoc sensu accidens separabile est: *habitus & notitia in mente, calor in aqua, nigredo in pariete, sanitas in corpore, vestis & quivis ornatus corporis*; Inseparabile vero, *gravitas in ferro, calor in igne, humiditas in aqua*.

§ 2. *Attendendum quid ferat constitutio rerum naturalis, quid vero supernaturaliter tantum à rebus separari potest.* Posteriori hoc modo & potentiâ Dei absoluta, omnia adjuncta à subjectis suis separari possunt, scilicet quæ realiter à subjecto differunt; Idem namq; Deus, nexum in prima creatione inter subjectum & adjunctum copulatum, etiam dissolvere potest, quemadmodum exemplis haud paucis demonstrari potest. Sic separata est *gravitas à ferro 2. Reg. 6. motus à sole Jos. 10. Calor ab igne Dan. 3.* & hoc modo nullum adjunctum est inseparabile, nisi quod cum subjecto realiter idem est.

§ 3. Non existimandum solum & quodlibet Adjunctum proprium esse inseparabile, & adjunctum commune separabile; dantur enim multa adjuncta communia quæ à subjectis naturaliter non separantur, ut *quantitas in homine, nigredo in corvo*; nec omnia Adjuncta propria sunt inseparabilia; quando itaq; adjunctum dividitur in separabile & inseparabile, abstrahit ab adjuncto proprio & com-

CAP. VI. SECTIO II. ELENCHT. 386
communi, & competit Adjuncto recepto in
genere.

QUÆSTIONES.

I. Qv. An accidentia possint esse
Subiecta; & substantiæ Adjuncta?

§. 1. Multorum est assertio, *solas substanti-
as esse subiecta, & sola accidentia adjuncta*,
nec cum regulis Aristotelicis quadrare existi-
mant, si quis diceret etiam accidentia posse
esse subiecta: nam secundum Arist. 4. Met.
text. 13. *ὃ μὴ συμβεβηκός συμβεβηκός* i.e.
accidentis non datur accidens; Item *acciden-
tis esse est inesse*: nec substantiis conveni-
re, ut sint Adjuncta, dicit enim Arist. lib. Cat.
cap. 5. *substantiæ non sunt in subiecto*; quod
feri putant, si substantiæ essent adjuncta.
Quibus permoti rationibus Ramæi substan-
tiam ad locum subiecti retulerunt. vide
Doun. lib. 1. Dial. cap. x. p. m. 193.

§. 2. Pro sensu quæstionis genuino obti-
nendo, nota: quando quæritur an acciden-
tia possint esse subiecta; non esse sermonem
de *subiecto occupante* sed de Recipiente, *an sc.
unum accidens possit esse subiectum recipiens
accidentis alterius*. Item non quæritur, an
substantia possit esse adjunctum occupatum;
quod quidem extra dubium; sed *an possit es-
se adjunctum receptum*.

§. 3. Quibus prænotatis, respondetur I. ad quæstionis membrum prius: *Unum accidens potest esse subiectum aliud*, quod probatur exemplis. *Superficies est subiectum coloris; potentiæ naturales sunt subiecta habituum; potentia prima subiectum secundæ potentiæ.* Ubi quidem concedimus, hoc subiectum non esse subiectum *quod & primum*, est tamen *quo & immediatum*, & in habitudine hac, arguit ut subiectum, eamq; notionem admittit II. Ad membrum posterius: *substantiis non repugnat esse adjuncta*; id docent exempla sequentia, *Miles est armatus. Homo est vestitus; Forma est in materia, Anima est in corpore, Aqua est in spongia, Piscis est in aqua.* In quibus termini simplices sunt subiectum & adjunctum, adjuncta vero hæc, ut patet ad oculum, sunt substantiæ.

II. Qv. An de loco hic agendum?

§. I. Ita docent magno nisu Ramæi: Ex eo enim quod dixit Ramus lib. I. c. 10. *Locus est subiectum rei locatæ*, concludit Doun. h. m. lib. I. c. x. *Quoniam autem Locī doctrina ad Logicam pertinet, ut mox dicitur, plenior ejus tractatio nobis instituenda est.* Subjungit. *Quod autem loci doctrina ad Logicam pertineat, inde constat, quod lo-*

ius omnium omnino rerum sit communis, ut per inductionem facile probari potest. Sic enim Philosophi licet parte & magnitudine carentibus locum attribuunt. Locus autem hic quid sit, definit in sequentibus inquiring: Logicus autem locus, sola spatij designatione, solaque mentis consignatione constat.

§. 2. Sed de loco hic idem ferimus iudicium, quod supra p. 370. latum erat de motu; scilicet, *Non posse venire locum hic in considerationem, ut peculiare argumentum;* nam in quodcunq; non resolvitur Axioma aut Syllogismus, id non est argumentum; itaq; non aliter loci mentio hic injicitur quam quatenus est exemplum subiecti vel adjuncti: dubitant namq; Logici, an locus sit corporis subiectum, an vero adjunctum dicendum.

§. 3. Qua in re breviter dicimus utrumq; sana ratione dici, diverso tamen respectu. Locus enim quando consideratur ut affectio corporis, est adjunctum eidem adhærens. Sed locus quando consideratur ut res quædam continens locatum, subiectum evadit. Hæc itaq; propositio: *Corpus est in loco* duplicem habere potest sensum, i. ut æquipolleat huic, *corpus est locatum*, vel *corpus est locale*; & tunc locus enunciat de corpore, ut adjunctum quoddam externum. 2. Qua-

tenus locus per superficiem quasi ambientem, ut docent Aristotelici, recipit in se locatum; tunc corpus prædicatur de loco, ut de subiecto, ipsumq; corpus evadit Adjunctum.

III. Qv. Quo jure agatur hic de Tempore?

§. 1. Temporis etiam doctrinam in Logicam tanquam ibi domesticam infert idem Doun. l. i. c. xi. inqviens: *Ut autem locus est in subiectis, sic tempus est in adjunctis, ejusq; etiam doctrina Logica est*: addit rationem, *nam & tempus omnium omnino rerum commune est, nec quicquam est, quod non suam quandam durationem habet. Tempus Logicum, dicit, nihil est aliud quam rei duratio.*

§. 2. Sed eodem fundamento cadit & hoc assertum, quo ruebant ea, quæ de motu & loco Logico à Dounamo dicebantur. Confunditurq; hic ipsum argumentum, cum rebus quæ sunt exempla argumentorum; Et non accurate distinguuntur Notiones primæ à secundis.

§. 3. Utrum vero tempus dicatur subiectum vel adjunctum corporum, in controversiam venit inter Logicos. Sunt qui temporis efficientiam tribuunt ad res producendas, ut Poëtæ & Oratores, quibus tempus est ex efficientibus; quam quidem sententi-

am

am hic non urgemus. Sed sciendum *tempus aliud esse intrinsecum aliud extrinsecum*, ut docetur in Metaph. illud est duratio cuiusq; rei, quam haberet etiam quiescente vel non existente sole; estq; tempus illud adjunctum rei durantis & quidem internum; Tempus vero extrinsecum, quod describit motus cœli, unde res aliqua dicitur menstrua, annua &c. adjunctum est externum,

C A N O N E S

I. Posito subjecto, necesse est poni adjuncta.

§. 1. Subjectum enim est, cui aliquid adjungitur; Subjectumq; & adjunctum sunt relata. v. g. *Cælum est corpus, & habet quantitatem. Plato est homo, & est discipline capax. & risibilis.*

§. 2. V. C. 1. De adjunctis propriis & essentialibus, quæ cum subjecto reciprocantur, non de communibus: communia namq; ponuntur modo quopiam generico, vago & indeterminato. 2. De subjecto & adjuncto non absolute sed relative consideratis. 3. valet quidem canon & de adjunctis necessarijs & de contingentibus, sed ita, ut illa tribuantur necessario & immutabiliter; hæc contingenter. 4. v. c. Secundum communem na-

tare ordinem seu naturaliter; supernaturaliter sæpe aliter contingit. 5. Non est necesse, ut *omnia* tamen ponantur adjuncta, itaq;

II. Sublato & negato subjecto, tolluntur & negantur etiam adjuncta.

§. 1. Philip. inquit: *Sublato subjecto pereunt accidentia*: licet non tantum accidentia sed & substantiæ possint esse adjuncta, ut supra ostensum. Hinc itaq; rectè infero: *Pigmei non dantur, E. tam parvam quæ illis vulgo tribuitur, non habent quantitatem. Purgatorium non est. E. nec calidum.*

§. v. c. 1. De subjecto & adjuncto consideratis *relative* non absolute. v. g. *Mortuo divite, non quidem pereunt etiam divitiæ absolute consideratæ, cessant tamen ejus esse divitiæ & adjuncta.* 2. De *Adjunctis realibus* non intentionalibus. Sic v. g. *sine nondum existente, datur tamen ejus cognitio*; quæ cognitio est adjunctum finis intentionale. 3. Subjectum *Quod*, discernendum à subjecto *Quo*. v. g. *mortuo licet homine manet tamen cicatrix in copore.* Itaq; 4. A destructione subjecti *Totali*, valet ad negationem adjunctorum; non à partiali.

III. Idem subjectum est capax contrariorum.

§. 1. v. g. *Corpus recipit nunc motum nunc quietem. Anima nunc odium nunc amorem, nunc letitiam nunc tristitiam, nunc scientiam nunc ignorantiam admittit.*

§. 2. Cum his tamen cautionibus intelligendus canon *Quod admittit contraria subiectum, 1. successive 2. Si simul, tum unum contrariorum est in gradu remissiori 3. Nisi alterutrum contrariorum tamen insit per naturam, unde ignis nunquam est frigidus.*

IV. Posito Adjuncto, necesse est præexistere subiectum.

§. 1. Nam adjunctum dicitur, quod subiecto adjungitur, v. g. *est risibilis E. homo. est quantum E. est corpus. In cænâ Domini est sapor panis E. & verus panis.*

§. 2. Verus est canon de Adjuncto & Subiecto consideratis *relative*, non ratione entitatis absolutæ. 2. De Adjunctis quæ sunt accidentia; de adjunctis substantialibus non item, nisi ut dictum *relative* considerentur. Huic affinis est Canon.

V. Ab est tertij adjecti, ad est secundi adjecti, valet consequentia.

§. 1. h. e. ut explicat Busch. Harm: Dial. lib. 1. cap. XI. *affirmato adjuncto, quod per copulam est affirmate enunciatur de antecede-*

dente subiecto, etiam ipsius antecedentis essentia est affirmanda. v. g. si mortui sunt miseri, mortui etiam sunt. Ignis est calidus, E. Ignis est. Infernus est horribilis. E. Infernus est.

§. 2. Valet C. 1. Cum prædicatum tribuitur subiecto *per se* non per accidens. 2. De prædicatis *positivis & asserentibus* de subiecto aliquid, non *privativis* aut *removentibus*, itaq; non procedit: *homo est mortuus*, E. *homo est*. *Ecclipsis est futura*, E. *Ecclipsis est*. Non valet Canon. 1. cum *variatur significatio termini* v. g. *Cerberus est subiectum*. E. *Cerberus est*. 2. Nec in *exclusivis*. v. g. *tantum homo est animal rationale*; E. *tantum homo est*. Nec. 3. De *ideis*, generibus & speciebus mente conceptis. v. g. *mons aureus est mente conceptus* E. *mons aureus est*. *Homo est animal*. E. *homo est*. *Plato est homo*, E. *Plato est*.

VI. Negato adjuncto, non statim negatur subiectum.

§. Busch. Harm. Log. lib. 1. cap. xi. inquit: Negatis, sublatiis, & non apparentibus proprietatibus rerum naturalium, non statim neganda est subiectorum essentia; præsertim, ubi de veritate essentiarum certissima habes divinæ voluntatis testimonia. Sic in S. cæna non apparent nec occurrunt sensibus

bus nostris, proprietates corporis naturales, visibilitas, & palpabilitas; exinde tamen præsentia corporis Christi in S.cæna non est neganda.

VII. *Proprium non excedit suum subjectum; vel. Proprium unius, nequit esse proprium alterius.*

§. 1. *Proprium enim est, quod uni soli convenit, primò & per se; implicat itaq; asserere, sic uni esse proprium, ut eadem ratione alteri quoq; proprium esset. Unde Porphyrt. Isag. cap. 15. ἴδιον ἀλλῶν εἶναι ἴδιον, ἀδύνατον.*

§. 2. Hinc tamen recte non infertur, propria non posse communicari, quemadmodum nullis suffulti rationibus audacter clament Timplerus & Keckerm. asserentes: *Proprium si communicetur, tollitur discrimen inter commune & proprium. Et communicabilitatem tollere proprietatem.* Sed exemplis quamplurimis contrarium evincitur; scil. quod proprium *Generis* communicetur *speciei*, proprium *speciei* *individuo*; *Proprium partis essentialis* communicatur *Toti essentiali*; proprium *membri, integro*; proprium *naturæ supposito vel personæ*; *Proprium miscibilis mixto*, proprium *accidentis* communicatur *subjecto*; *Nec unus est communicationis modus*, ut tamen proprium non definat

desinat esse proprium. vide si placet Calov.
part. Gen. c. 24. Porism. 6.

CAP. VII.

DE ANTECEDENTIBUS ET CONSEQUENTIBUS

THESIS I.

Antecedens est argumentum artificiale, quod vi solius antecessionis Thema ut consequens arguit. itaq; Antecedentia sunt, quæ rem antegrediuntur, ita tamen ut neq; illius causa sint, neq; subiectum.

Εκθεσις.

§. I. Vox *Antecedentis* à Logicis tum Perip. tum Ramæis aliter atque aliter usurpatur; nam 1. In doctrina Axiomatis significat *subiectum Axiomatis*, τὸ *consequens* vero *prædicatum*. 2 In doctrina Syllogismi designat *præmissas*; quas partem Syllogismi vocant antecedentem; conclusionem vero consequentem. 3. Interdum antecedens & consequens usurpantur pro *speciebus medij termini*, quo thema conjunctum probatur; quo sensu Arist. lib. 1. Prior. Analyt. *omne medium Syllogisticum dicit esse antecedens vel consequens*

sequens, vel repugnans. Hic loci vero denotat terminum simplicem, talem qui jam est definitus.

§. 2. *Genus* in data definitione est *argumentum artificiale*, ob rationes antea allatas; *differentia* desumpta est à *propria* antecedenti um *arguendi affectione*; ubi sciendum, non quamvis præcessionem constituere argumentum Antecedentis: nam etiam causa effectum, subjectum adjunctum natura præcedunt; quæ tamen ab hoc argumento distincta sunt argumentorum genera; sed quod vi solius antecessoris arguit consequens, nec aliam relationem habet, illud demum argumentum antecedentis constituere dicitur.

THESIS II.

Antecedens est Necessarium, sine quo præcedente fieri non potest consequens; vel Contingens, quod consequens, contingenter antegreditur.

Ἐκθεσις.

§. 1. Phil Melant. Dial. lib. iv. p. m. 302. dicit antecedens necessarium est, quod necessario seu semper antecedit. v.g. *conceptio antecedit partum, flos fructum, Infantia ætatem juvenilem, æstas autumnum.* Contingens vero est, quod frequenter, & ut plurimum, non tamen

men semper antecedit, v. g. *Ebrietas vulnerationem; rubedo matutina imbres, rubedo vespertina serenitatem diei sequentis.*

THESIS. III.

Consequens est argumentum artificiale, quod vi solius consecutionis thema ut antecedens arguit; Estque Necessarium vel Contingens.

Ἐκθεσις.

§. Qui intelligit quid sit antecedens, quod hic loci urgemus; non nescit quid sit consequens. Sic v. g. *Dies est necessarium consequens auroræ, nox occasus solis. vulneratio contingenter sequitur ebrietatem, serenitas matutina rubedinem vespertinam.*

QUÆSTIONES.

I. An locus Antecedentium & Consequentium sit peculiaris locus Dialecticus?

§. 1. Ramus & Ramæi cæteriꝑ; non pauci hunc locum planè omiserunt quem tamen Arist. Cic. Phil. Melan. Timplerus multique alij tanquam necessarium introduxerunt & inculcarunt. Philip. ait lib. iv. Dial. *Magnus usus est hujus loci in omni vita, ut in de liberationibus*

rationibus diligenter prospiciendum, quæ bona vel mala comitentur actiones, quas instituimus. Media via incedere sibi videntur, qui locum hunc quidem plane non omittunt; peculiarem tamen non faciunt, sed *referunt ad Adjunctum*, Dividendo adjunctum in *Connexum*, quod cum subiecto est vel fit, ut *Ecclipsis solis passionis Christi*; & *Comitans*, hocq; faciunt vel *Antecedens*, quod rem antecedit, vel *consequens*, quod rem consequitur.

§. 2. Antecedens vero & Consequens peculiarem constituere locum Dialecticum, seu à cœteris omnibus distincta esse argumenta evincunt rationes sequentes: 1. *Quia competit his peculiaris arguendi affectio, antecessio scil. & consecutio.* 2. *Quia dantur exempla Propositionum & Syllogismorum, quæ in nulla alia argumenta resolvi queunt quam antecedentia & consequentia.* v. g. *ex rudi fit doctus, ex infante puer, ex puero senex, ex virgine uxor, auroram sequitur dies, crepusculum nox, Diem Martis sequitur dies Mercurij, partus sequitur conceptionem.* Exempla Syllogismorum sunt: v. g. *Habet multas cicatrices, E. Multas acceperat plagas. Heri fuit rubedo cœli. E. hodie verisimile est fieri serenitatem. Heri fuit ultima Decembris, quia hodie est prima Januarij; hæc est vicina partui; E. antehac concepit.* Ex hoc

h.l. argumētatur etiam Paul. 2. Thes. 2. v. 3. *Revelatus est homo peccati, filius perditionis i.e. Antichristus. E. prope est adventus Christi.*

Cic. I. de divinat : *Ceos accepimus orum canicula quotannis diligenter solvere servare, conjecturamq; capere, salubrisne esset annus futurus an pestilens.*

§. 3. Non sine ratione ad hunc locum reducit Scheibl. Top. cap. 9. num. 6. etiam *causam sine qua non*, sicut etiam indigitavimus supra p. 297, ubi demonstratum, causam sine qua non, non esse peculiarem causam, nec causalem habere influxum sed esse conditionem tantum prærequisitam; cum vero causa sine qua non, dicat *relationem* quandam *consentaneam*, illa autem nec est causæ ad effectum, ut jam probatum: nec subjecti ad adjunctum. E. erit secundum alia argumenta, quæ nulla alia esse possunt, quam antecedentia & consequentia. Ita se habet demissio valvarum ad lumen in conclave; remotio purulentia ad sanitatem.

§. 4. Imbecillis itaq; est ratio eorum, qui antecedens & consequens reducunt ad adjuncta; ἀκυρολογία enim sapit magnam dicere, adjunctum aliquod antecedens *respectu subjecti*; quod tamen adjuncto semper est prius natura. Si vero intelligatur reductio illa hoc sensu, quasi subjectum habeat adjunctum

ctum aliquod non antecedens se, sed adjunctum aliud; tum reductio illa non est sufficiens: sic enim antecedens & consequens non considerantur in respectu ad se invicem, sed ad tertium videlicet subjectum. v. g. *Cbremes fuit puer & est senex*, ubi duo adjuncta enunciantur unius subjecti. Sed propositiones hæ: *ex puero fit senex; & senectus sequitur juventutem vel pueritiam*; longe aliter se habent, inq; alia principia in analysi accurata resolvuntur.

§. 5. Obiter hic nota coronidis loco: *Non omnia quæ alijs sunt priora vel posteriora, referenda sunt ad locum antecedentium & consequentium.* Quia 1. causa etiam prior est suo effecto. 2. Subjectum prius suo adjuncto. 3. Signum prius signato. Ubi non nego, multa esse antecedentia & consequentia quæ induunt rationem signorum v. g. *signa prognostica futura pluvie dicuntur, pallor lune, nigredo nubium, humiditas spontanea lapidum, stillatio lardi, coaxatio ranarum solito frequentior, frequens cantus galli factus tempore insolito, vehemens morsus pulicum & muscarum &c.* quæ etiam ut antecedentia, pluviam arguunt ut consequens; signum tamen pro alio atque alio respectu nunc ad hoc argumentum nunc ad aliud spectat. Vide quæ suprap. 273. hac de re dicta sunt.

II. Qv. An antecedens & consequens rectè dividatur in necessarium & contingens?

§. 1. Affirmativam tuemur. i. quia ex antecedentibus aliud *necessario* suum consequens antecedit; & quidem ex necessitate vel absoluta vel hypothetica, aliud *contingenter*: v. g. *crepusculum matutinum necessario antecedit diem, pueritia juventutem, juvenus senectutem: ver æstatem, æstas autumnum, autumnus hyemem*. Contingenter vero: *Ecclipsis solis obitum magnorum virorum: rubedo vespertina serenitatem postridianam: horror & lassitudo febrem*. 2. Quia consequens aliud necessario suum antecedens consequitur, aliud vero contingenter. Repetantur exempla eadem.

III. Qv. An argumentatio hæc sit ex loco antecedentis & consequentis?

Hic homo cum eo qui iam subito interfectus jacet, hoc ipso die iurgatus est, opprobria accepit, dolorem dissimulavit, domum recta abiens, inde mox gladium retulit sub veste absconditum, quem alias gerere non solet: visus est deinde ad locum illum propere, ubi cades perpetrata est; vulneratus quoq̃

CAP. VII. SECTIO III. AXIOMAT. 402
*quoque redijt, & vulneris sui authorem certum
designare nescit. Quocirca probabile est il-
lum homicidij illic facti esse authorem.*

Resp. Qui locum hunc antecedentis &
consequentis appellant etiam *locum à cir-
cumstantijs*, hanc & similes argumentatio-
nes dicunt esse ab antecedentibus; quod e-
xemplum tamen rectius referri potest ad *Con-
nexa*, & vi connexorum concludi quod in-
tenditur: Nam si antecessio quæ hic quidem
datur & consequutio sint spectandæ, patet
hanc antecessionem non arguere vi solius
antecessionis, sed vi influxus causalis. Quã-
vis non negaverim unum exemplum ad di-
versas posse referri categorias, principalis
tamen respectus maxime attendendus. De
hoc exemplo: *Noscitur ex socio, qui non co-
gnoscitur ex se*; idem esto iudicium.

CANONES

I. Posito antecedente, ponitur con-
sequens necessarium.

§. Notanter dicitur, *poni consequens ne-
cessarium*: nisi enim nexus inter antecedens
& consequens fuerit necessarius, non est fir-
ma sequela. Valet itaq; argumentatio v.
g. *Vespera est, E. erit nox: Sementis facta
est, E. sequetur messis. Concepit, E. Pariet.*

§. 2. Non valet. v. g. *Arbores florent. E. dabunt fructus. Satio est facta. E. messis erit opima. Nubes sunt collectæ. E. Pluet. Multa enim possunt intervenire, quæ impediunt consequentia hæc, quo minus sequantur. Pro consequentibus itaque hujusmodi, regula hoc modo formanda: Posito antecedente, probabile est sequi consequens. Sic Christus ad Phariseos Math. 16. Facto vespere dicitis serenum erit, quia rubicundum est cælum.*

II. Posito consequente, ponitur antecedens; scilicet necessarium necessarium, contingens contingenter.

§. 1. Canonem hunc ita effert Melanch. *Posito consequente, tunc valet argumentum, cum ostendimus præcessisse illud antecedens, quod necessario præcedit. Sic e. g. ex Gen. 49. argumentamur: Sceptrum ablatum est e Juda. E. jam venit Messias. Arbores fructus ferunt E. ante floruerunt. Resurrexit a mortuis. E. mortuus fuit. Contingenter vero: Vulneravit alium E. ebrius fuit.*

III. Sublato antecedente, necessum est tolli consequens.

§. Item Ubi antecedens necessarium non est, ibi nec consequens esse potest. v. g. arbor
non

CAP. VIII. SECTIO I. THEOREM. 404
*non floret. E. nec dabit fructus. Mulier hæc
non concepit, E. nec pariet.* Argumentatio
hæc valet in necessarijs, in contingentibus
& mutabilibus non item. Licet ea quæ ra-
rò præcedunt non fuerint, tamen esse potest
consequens; ut, *cælum hodie non est rubi-
cundum, poterit tamen dies esse serenus.*

CAP. VIII.
DE CONNEXIS.

THESIS I.

Connexa seu Concomitantia sunt
argumenta artificialia, quorum unum
alterum vi solius connexionis arguitur.

ΕΚΘΕΣΙΣ.

§. i. Vocis *Connexi* in Logicis varia est
significatio 1. Connexum in doctrina pro-
positionum dicitur id quod est *Conditionale*
seu *hypotheticum* v. g. axioma connexum,
& propositio connexiva. 2. In doctrina Syl-
logismi *Syllogismus Connexus* dicitur, qui ha-
bet *propositionem conditionalem* 3. Phil. Me-
lancht. connexa dicuntur circumstantiæ
sine quibus res esse non possunt; quales sunt
tempus locus &c. quæ acceptio est latior,
quam ut huc quadret. 4. Cic. in Top. &
Rod. Agric. lib. 1. de invent. cap. 18. con-

405 COLLEG. LOG. PART. I.
nexa vocant, quæ simul accidunt, ita ut unum ad alterum referatur extrinsecus, secundum quos connexa essent: Passio Christi & ejus resurrectio. §. Connexa dicuntur termini simplices, qui se invicem vi solius connexionis sine ulla consecutione arguunt, ut hic loci. Græce dicuntur *συνμμενα*.

§. 2. De definitione hac nota obiter. 1. Causam cur connexa, quæ tamen duo sunt argumenta relata, uno nomine tamen, unaq; definitione exprimantur; cum tamen argumenta de quibus hætenus, binis nominibus, definitionibusque distinctis exprimebantur. Sed sciendum terminos Logicos simplices seu *argumenta inter se affecta esse duplicia*: alia eandem specie utrinque arguendi vim, rationem & naturam possident, & ideo uno nomine unaq; definitione comprehenduntur, cujusmodi sūt *Connexa, Relata, Dissentanea, Comparatorum pleraq; & Conjugata*. Alia vero argumenta diversa utrinque arguendi vi & affectione gaudent & idcirco diversis nominibus, & definitionibus diversis efferri volunt, qualia argumenta sunt *causa & effectum, subjectum & adjunctum*, cæteraque omnia præter jam enumerata.

§. 3. Nota 2. pro intelligentia definitionis. *Genus*, quod hic sit *legitimum*, facile est obvium. *Differentia* petita est à propria
cons

connexorum arguendi affectione; quæ exprimitur vocibus: Vi solius connexionis; pro exegesi harum vocum, addunt alij; sine ulla à se invicem dependentia aut consecutione. Timplerus addit: sine alterius argumenti relatione. Unde sequitur, non omnia quæ sibi invicem coëxistunt, connexa dici: nam omnia argumenta prout se invicem arguunt & respiciunt, sibi connectuntur; sed illa tantum connexorum titulo hic venire debent, quæ nullam aliã in ista habitudine, arguendi speciem admittunt. Latius itaque quam huic par erat loco, usus est nomine Connexorum Phil. dum omnia sine quibus res esse non possunt, quæque nunquam à rebus divelluntur Connexa appellavit.

THESIS II.

Connexa sunt Necessaria vel Contingentia: Illa sunt quæ necessariò coexistunt; hæc quæ contingenter.

Ἐκθεσις.

§. I. Connexorum talis est natura, ut eorum quædam tam absolutè coexistent, ut uno posito vel sublato; alterum quoq; poni vel tolli sit necesse, quæ ideo dicuntur connexa necessaria; ut, *potentia loquendi & ridendi; facultas dormiendi & vigilandi.*

Quædam vero mutabiliter coëxistunt, ut a positione vel negatione unius, alterum poni vel tolli necesse non sit, & hæc ideo connexa contingentia audiunt. v.g. *doctrina & probitas: caput brachia & pedes: flavedo & dulcedo.*

QUÆSTIONES.

I. Peculiarisne est locus Connexorum?

§. 1. Locum hūc *Connexorum* multi sicco quod ajunt pede, præterierunt, inter quos sunt Ramæi, à Peripateticis etiā plurimi. Sunt vero alij qui eundem ut necessarium introduxerunt, introductum inter locos Topicos docuerunt; utpote Cicero, Phil. Melancht. Rodolph. Agric. Timpl. cœterique. Horum præponderare sententiam ex rationibus perspicuum est sequentibus:

§. 2. Datur 1. Relatio & arguendi affectio inter terminos simplices, quæ ad nullum aliud argumentum referri potest, sed ab eorum omnium arguendi affectionibus est distincta: talis relatio est inter duos vel plures terminos connexos; v g. *intellectus & voluntas in eadem anima uniuntur*, quæ unio dicit Relationem. *Habitus morales uniuntur ad invicem in subiecto: albedo & dulcedo in lacte: flavedo & dulcedo in pomo.* Unde patet

de patet Adjuncta alicujus subjecti, mutuam habere *αίσιν* etiam invicem sumta & non solum ad subjectum; & ratione illius habitudinis hic in exemplum veniunt.

§. 3. Dantur 2. Axiomata, quæ non possunt resolvi nisi in connexa: quâ ratione etiam firmiter concluditur pro distinctione connexorum; Talia axiomata sunt: *flavedo conjuncta est cum dulcedine: potentia ridendi unita est potentiae loquendi. Christus coexistit Augusto Cesari: Ecclipsis solis universalis coëxstit passioni Christi.*

§. 4. Dantur 3. Syllogismi legitime concludentes vi connexorum: cum vero omnis Syllogismus materiam suam desumat ex aliquo argumento logico; hinc quoq; concluditur connexa esse argumenta Logica. Pro exemplo sint hi syllogismi: *Ibi est facultas loquendi E. etiam facultas ridendi. Hac in re est cor E. etiam pulmo. Ratio consequentiæ in his est: Ubi est unum connexorum; ibi est & alterum.*

§. 5. Ex hoc loco argumentatur Cic. 3. Tusc. inquit: *Verisimile est igitur, in quem cadit agritudo, in eundem cadere timorem & infractionem quandam animi & demissionem; In quemq; ea cadunt, in eundem cadit ut serviat, ut victum se quandoq; esse fateatur;*

teatur; quæ qui recipit, recipiat idem necesse est
timiditatem & ignaviam. Non cadunt autem
hæc in virum fortem; Igitur ne ignavia quidem.

Item 5. Tusc. ubi ita argumentatur:
Atqui si in virtute satis est præsidij ad bene
vivendum, satis est etiam ad beatè. Satis
est enim in virtute, ut fortiter vivamus. Si
fortiter, etiam magno animo. In quibus ex-
emplis continetur SORITES: unde patet
Soritem ex hoc loco quam maxime confici
posse; legitimeque concludere, si connexa
quæ coacervantur fuerint necessaria; Si ve-
ro contingentia, posse oriri paralogismum.
Cum Sorite magnam habet affinitatem Fi-
gura in Rhet. Climax dicta, cujus exempla
etiam huc quadrant.

II. Qv. Propositiones hæ: *album
est dulce; loquens est visibilis*, sunt ne ex
connexis?

§. 1. Affir. hac unica ratione, quia prout
termini se hic respiciunt, ad nulla alia argu-
menta referri possunt; quod patebit per re-
motionem singulorum: describiturque in
his & similibus relatio unius uniti ad unitum
aliud, quæ relatio tantum est connexorum.

§. 2. Non desunt qui has & similes propo-
sitiones contendunt esse ex *subjectis & adjun-*
ctis.

Etis: albedo enim & dulcedo sunt adjuncta sacchari: risibilitas & potentia loquendi adjuncta hominis. Sed non attenditur in hac dispositione relatio horum adjunctorum ad sua subiecta; quomodo quidem essent ex subiectis & adjunctis; sed ille respectus quem dicunt ad se invicem; qua ratione categoriam innuunt connexorum.

§. 3. Si termini hi abstractè enuncientur, posset quis dicere, *argumenta esse dissimilanea*, adeoq; *disparata*. Sed semper in praxi Logica attendendum, quid valeat sensus propositæ orationis, unde facile patebit, quomodo se invicem arguant termini. Et hos quod concernit terminos possunt etiam abstractè enunciari, ut invicem consentiant sintq; connexa: v. g. *albedo unita est dulcedini: potentia loquendi cum potentia ridendi.*

CANONES.

I. Posito uno necessario connexorum, ponitur & alterum: Negato vero uno negatur quoque alterum.

§. 1. Voce necessarij, restringitur canon ad connexa necessaria: v. g. valet argumentatio. *Filius Dei est eternus E. etiam infinitus. Est omnipotens E. etiam omnipræsens. Equus non habet potentiam loquendi E. nec*

E. nec videndi In connexis vero contingentibus non est firma consecutio: v. g. *Hic homo est crine ruber. E. est dubie fidei. Hic homo non est exporrectæ frontis. E. non est erecti ingenij.*

II. Quod connexum est uni connexorum, id etiam est connexum alteri.

§. v. g. *Quia Aristoteles contemporaneus erat Alexandro M. & Alex. M. Dario; sequitur quod Aristot. quoq; Dario fuit coetaneus.* Item. Christus natus est tempore Augusti Imperatoris, cujus ætate vixit quoque Herodes; concludiur etiam tempore Herodis natum esse Christum.

III. Quod non dum existit, non potest alteri esse connexum,

§. v. g. *Aristoteles Pythagoræ tempore non dum extitit; E. Arist. Pythagoræ non potuit esse auditor.* Vi hujus Canonis argumentari sibi videbantur cæci Judæi contra Christum Joh. 8. 50. annos non dum habes? Quomodo ergo Abraham vidisti. Quos tamen in hunc canonem peccantes refutat Salvator. cap. eodem.

C A P. IX.

DE RELATIS.

T H E S I S. I.

Relata sunt argumenta artificialia, quorum unum alterum ut thema, vi solius relationis arguit.

Realiter considerata, sunt Entia, quorum unum pendet ē mutua alterius affectione.

Ἐκθεσις.

§. In hoc capite licebit agere brevioribus; tum quia ea quæ supra ad Prædicamentum Relationis dicta sunt, huic quoq; loco lucem adferunt; tum quia deinceps de Relative oppositis sumus acturi.

§. 2. *Relata* dicuntur à *referendo*, quia eorum unum mutua habitudine refertur ad aliud. Ab Arist. ἀντιστρέφοντα i. e. convertibilia, item τὰ πρὸς τι i. e. ad aliquid vocantur. Accipitur vox Relati 1. *Stricte* seu *specialiter*, opponiturque tunc correlato. 2. *Generaliter & latius* prout relatum specialiter ita dictum, simulq; correlatum includit. Idemq; evenit hic quod in nonnullis alijs argumentis Logicis, quæ numero plurali efforuntur, quibus

bus duo denotantur & relatum & correlatum
v. g. *Similia, Dissimilia, Dissentanea, Op-*
posita &c.

§. 3. Definitio proposita est *duplex* pro-
pter rationem quæ supra aliquoties est pro-
ducta. Ad posteriorem definitionem nota.
Relationem de qua hic sermo est, longe pa-
tere latius, quam eam de qua in Prædicamen-
to Relationis; Ibi namque de Relatis & rela-
tionibus tantum ijs agendum erat, quæ in Præ-
dicamento locari apta nata sunt, hujusque
Entis speciei species sunt; hic vero relatio
attenditur non tantum ea quæ volvitur inter
duo entia, sed & inter modos entis, imo &
inter entia ficta & rationis: argumenta
namq; Logica, ut rectè docuit Ramus tam
esse generalia convenit. De intellectu defi-
nitionis prioris non est magnopere laboran-
dum. Differentia petita est à propria argu-
endi affectione, & indigitatur vocibus vi so-
lius relationis.

THESIS II.

Relata sunt. 1. Realia & Rationis 2.
secundum Esse & secundum Dici. 3.
Mutua & non Mutua 4. Relata Æqui-
parantiæ & Disquiparantiæ.

Ἐκθεσις.

§. I. De hisce Divisionibus primo notandum;

Qui

Qui fiat quod earum plerasque supra Proœm. Log. p. 202. rejecimus & recensuimus inter distinctiones nominales; jam vero pro veris divisionibus venditemus? Ratio jam modo est indicata §. 3. Thes. 1. Quia Tò Relatum hic latius se extendit, quam ibi, Relataq; secundum dici, & rationis hic relata dicuntur, licet ibi nominetenus tantum.

§. 2. Supra p. jam citata explicuimus, quid sit *Relatio realis*; quid *relatio secundum esse & secundum Dici* &c. Ex illa explicatione *abstractorum*, possunt etiam intelligi hæc *concreta*, scilicet quid sint *Relata realia & Rationis*; *Relata secundum Esse & Dici*, ideoq; uno vel altero exemplo, terminos hos jam illustrasse sufficiet.

§. 3. *Relata Realia* sunt: *Pater & Filius*; *dominus & servus*; *uxor & maritus*; *Discipulus & Preceptor*; quæ etiam exempla esse possunt *Relatorum secundum esse*, item eorum quæ dicuntur *Relata mutua*. *Relata rationis* sunt; *genus & species*; *definitio & definitum*; *causa & effectum*; *subiectum & prædicatum*, & omnia deniq; quæ ex operatione intellectus relationem suscipiunt. *Relata secundum dici* sunt; *scientia & scibile*; *visus & color*; *auditus & sonus*; *ala & alatum esse*. *Relata non mutua* sunt, *creator & creatum*. *Relata equiparantiæ* sunt, *frater & fr*

ter; Soror & Soror; amici ejusdem conditionis & dignitatis; Disquiparantie; dominus & servus, socer & gener, pater & filius; praeceptor & discipulus; De sensu vero hujus divisionis cæterarumq; quæ disceptari solent, vide obiter annotata p. jam modo citata 202. & seq.

QUÆSTIO.

Consentaneisne an Dissentaneis argumentis annumeranda sunt Relata?

§. 1. Dounam. in Comm. Dial. lib. 1. c. 14 hac super re quatuor recenset sententias 1. Sunt qui Relatis peculiarem inter argumenta Logica locum dicunt non convenire; quia relatio sit affectio generalis omnium argumentorum. 2. Alij existimant Relatorum locum vere esse locum Dialecticum, referuntque solum ad dissentanea; sed cum hoc discrimine, ut quidam comprehendant ea sub adversis, alij vero peculiarem contendunt esse speciem Dissentaneorum, quod quidem fecit Arist. & qui huuc sequutus est Ramus. 3. Aliorum sententia est relata ad sola consentanea spectare. 4. Nec desunt qui Relata tum ad Consentanea, tum etiam ad Dissentanea referunt. Quam quidem sententiam approbans non tamen eo in sensu, quo voluit Slute-
inquiens; *Relata quatenus consentanea sunt,*

Ornatissimo & Egregie spei Adolescenti

DN. O L A O R I N G I O

Acad. Aboens. civi industrio,

Disputatione hac publica semet exercenti.

Quisquis in orbe fuit clar⁹ per Palladis artes
Eximias, Charitum percelebrisq; choris:
Sparsa procul Logicæ volvebat dogmata Cas
Quæ mentis dubias explicuere vias. (stæ,
Horum tu R I N G I Sectator fervidus audis,
Dum Logicam discens, ardua scire paras.
Janua dicta fuit Sophiæ Dialectica quondam;
Quam superans, pateant templa adeunda
Tibi.

Gratulabatur

L. Mq;

P R Æ S E S h. d.

JUVENI, moribus ornatissimo,

DN. O L A O R I N G I O, Cognato
suo perdilecto, Salutem!

Quis incæptis non favebit Tuis? qui tam
avide bonis incūbis literis, ut non per tran-
sennā, quod ajūt, Philosophiæ introspicere par-
tes, sed Disputando, earum adire intima, sum-
mā niteris ope. Et licet optimè nosti, quam
grave sit sine pecuniā, rerum gerendarum
nervô, in hisce, quæ multa desiderant auxi-
lia, proficere, tibiq; rem familiarem prorsus
deesse, nihilominus tamen, Te ab incæptis,
nulla detinere potest difficultas, nullum fri-

gus, nullusq; estus, sed omnem studijs impen-
dis laborem, quem otij spe sustentas. Qua-
propter, uti cepisti, perge, & magnam Tibi,
apud omnes, publici boni amatores, concili-
abis gratiam, superiorum invenies promotio-
nem, Cognatorum experieris opem, & quod
maximum est, Animi tui habebis tranquilli-
tatem! Vale.

Hæc gratulabundus festinans adposuit.

NICOLAUS RINGIUS. Jll. Cl.
Tott. Q. A. & D. Acad. Ab.

Splendida prærapido tendunt ad munia cursu,
Qui Studiosorum nomina clara ferunt;
Sed simul haud omnes tacito sub pectore volvunt,
An decus an laudem jure parare queant?
Atq; cavere dein ne pars sibi claudicet ulla,
Officii, fasces cujus obire petunt.
Scilicet innumeris fortunæ dotibus aucti
Discipiunt tantum velificare sibi:
Non populi solers intendit quisq; salutem;
Sed placet egregio vita labore carens,
Attamen hi per fasq; nefas intrudere semet
In præclara volunt munera præ reliquis.
Haud aliter mimi visunt convivia primi;
Haud aliter primùm fercula musca capit.
Gratulor ergo tibi, precor & felicia quævis,
Quod velis illorum deferuisse viam,
Pergas Aoniis sic invigilare Camænis,
Ingeniumq; sagax rite polire tuum:
Pergas (quod caput est) Domino confidere semper,
Sic tibi secretis non opus est cuneis:
Sic tibi triticeas messes quoq; bruma ministrat;
Sic tibi clara dies sole fit occiduo.

Orphas

Orphaeus es : Numquid vivit Patrum Pater almus
Nempe suos foetus ipsaq; bruta fovent.

*Praestantissimo Dn. Respondenti
felices in studijs progres-
sus gratulatur*

OLAUS O. LAURÆUS
O-Bothn.

AD Sacras Musas, verbum ut memorabile
vatis,

Currere conanti, non via lata datur.

*Abdita Thespiadum quia sunt secreta soror-
um,*

Clarus & excelsa Phæbus in arce sedet.

*Ad cuius vigilat labor improbus atria custos,
Gnavus ad hæc doctâ ducit in arte labor.*

*Hic jubet ad pingves obscurâ nocte lucernas.
Lumina divinis sæpe dedisse libris. (res,*

*Hic docet, hic monstrat, doctas enodat hic ar-
Antea difficilem, dat facilemq; viam.*

*Gratulor ergo tuis bene captis, gratulor
ausis.*

Pergito sic porro castra sequi Aonidum.

*Post mala mercator lucrum sat percipit am-
plum.*

Post pugnam miles laudibus evehitur.

Non aliter tandem claros post hosce labores

Tunc tibi Castalides præmia digna ferent.

Hæc pauca L. Mq adposuit

JOHANNES A. Saarman
Bothn.

Morum elegantia, studijsq; liberalibus Prae-
stantissimo JUVENI,

DN. OLAO RINGIO,
Fautori & Amico Sincerè dilectio, de
materiâ nobili, subtiliter è Ca-
thedra differenti.

ARtes, sine Logica, discere qui vult fide-
liter, fallitur; Nam absq; illa, cuncta ja-
cent dogmata. Sine hac, nullus unquam
profecit, nemoq; proficere potest, adeo ut in
vita communi maximus ejus fructus, nec vi-
ta Rustica Logicae caret usu. Hanc Tu
Dn. RINGI, colis artem, muneraq;, ore
tuo decente larga depromis, quod, virtus est
egregia. Merito igitur tibi, tuoq; ingenio
gratulor, magnasq; dico laudes. Perge de-
inceps, studijs tuis inceptis, imponere me-
tam. Deus Opt. Max. Studij tui ingressum
felicem atq; secundum, progressum longè
feliciorum, Egressum felicissimum, faciat.
Fide Deo, spes tua minime confusa peribit.

*Hæcce licet paucula, amicâ tamen
mente, ut demonstrare possim,
quam sint mei erga te Certissi-
ma vincula amoris, festinans
scripsi*

THOMAS ARENIUS,
Ostro-Bothn.